

„Lemn, fân, trestie”

Sâmbătă, 24 octombrie 2009

Gili Cârstea

Nu este nici academic, nici elegant și nici folositor să profiți de limitările impuse unui autor de audiența lui, spre a-i distorsiona mesajul. Vorbesc aici despre „schilodirea” la care este supusă sistematic opera marelui apostol Pavel de către „cei din Laodicea,” în dorința lor copilărească de a se mai juca de-a evanghelia la adăpostul mijlocirii lui Hristos. Ei nu vor să recunoască și să abordeze „lucrurile adânci ale lui Hristos,” sau „cuvântul despre neprihănire,” agățându-se cu disperare de argumentul că apostolul nu prea vorbește despre ele.

Apostolul a explicat de multe ori de ce el nu prea vorbește despre ele, dar fără prea mare impact asupra fraților lui „din Laodicea.” Un astfel de exemplu este cel din 1 Corinteni capitolul 3, unde se vede obligat să vorbească despre taina lui Hristos în același limbaj copilăresc. Și începe astfel:

„Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni spirituali, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici chiar acum nu le puteți suferi, pentru că tot lumești sunteți” (1 Cor 3:1-3).

Ce ar fi dorit el să le spună? De ce anume aveau ei nevoie? Ce se putea face spre a-i ajuta să crească, să capete înțelepciunea aceea *diferită* despre care vorbește la finalul capitolului?

Pavel recunoaște că frații lui din Corint (ca și cei din Laodicea), au o înțelepciune, aceea a veacului acestuia, și care pentru Dumnezeu este o nebunie (3:18-19). El observa că ei încearcă să modeleze evanghelia după „înțelepciunea lumii acesteia,” că se simt îndemnați să o facă „relevantă” pentru consumatorul firesc, mai *user friendly* pentru mulțime. Evanghelia nu mai trebuia să fie un *skandalon* pentru înțelepciunea acestei lumi, o „sabie,” un „foc din cer,” o pricină de permanent conflict între „legea păcatului și a morții” și „legea Duhului de viață.” Evanghelia era transformată în fast-food pentru prichindei supra-aglomerati cu joaca, aliment care astâmpără foamea dar nu hrănește.

În ciuda acestei evidente frustrări, Pavel nu se putea abține să nu amintească lucrurile esențiale, de fundament, ale tainei lui Dumnezeu, chiar dacă risipea orzul pe găște, așa cum explică el în cuvintele de început ale acestui capitol. Există o temelie, de neschimbat, adică Hristos, acel Hristos care era Templul lui Dumnezeu, plin de toată plinătatea dumnezeirii, în care Dumnezeu locuia spre a „împăca lumea cu Sine.”

Pe această temelie, spune el, trebuie construită biserica, lucrarea, ogorul lui Hristos. Aceași mentalitate spirituală avea și sora White când spunea că „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Hristos este Modelul, temelia. El a fost primul membru al familiei umane în care scopul etern al lui Dumnezeu a fost realizat, după căderea lui Adam (DA 161). Pe această temelie trebuie construit, aici trebuie începută zidăria pietrelor prețioase, tencuite cu aur din Ofir și încununate cu hainele strălucitoare de in subțire.

În acest context își confruntă apostolul cititorii cu realitatea tulburătoare a tainei lui Hristos: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și acel Templu sunteți voi” (3:16-17).

Cum se poate „nimici” Templul lui Dumnezeu? Simplu, spune apostolul. Construind pe temelie o caricatură de locuință din lemn, fân și trestie. Adică exact vestea bună populară că tot ce contează este îndreptățirea prin credință.

Există astăzi un întreg eșafodaj construit în jurul crucii și sângelui lui Hristos, și care estompează dramatic temelie, Hristos ca model pentru biserica Sa. Lemnul, fânul și trestia sunt finisate la nivel de capodoperă în școlile teologice ale lumii, în timp ce Hristos ca Templu al lui Dumnezeu este ascuns. Poporul aplaudă această arhitectură, căci ea elimină scandalul dintre firea pământească și Duhul lui Dumnezeu, dând impresia că cele două pot conviețui în pace.

Este o pace falsă, pe care „focul” strâmtorării finale o va spulbera. Taifunul spiritual care se apropie va face praf și pulbere edificiul teologiei adventiste, care nu vrea să vadă nici la această oră târzie a istoriei că doctrina sanctuarului este „stâlpul și temeliea credinței noastre,” al cărei centru vital este Omul Isus Hristos, Emanuel, Dumnezeu descoperit în *sarx*.

Această scrisoare către cei din Corint stă ca o mărturie eternă, sub ochii închiși ai îngerului bisericii Laodicea, că vestea bună, evanghelia, este despre Temelie, despre omul unit cu divinul, adevăratul Templu al lui Dumnezeu. Vocea milenară a apostolului, singulară și ciudată chiar și în peisajul acelor vremi,

declară că nu poți așeza o altă temelie, și că nu poți ridica pe adevărata temelie un edificiu teologic din lemn, fân și trestie.

Stăpânitorul acestei lumi – Balaurul – a semnat armistițiu cu „femeia,” și s-a angajat să nu o mai fugărească prin pustie, atâta timp cât ea respectă înțelegerea (să zidească din lemn, fân și trestie) și se ține de planurile marelui arhitect; de „Plan,” mai precis.

Când „femeia” se va trezi, înțelegându-și destinul glorios, și va accepta să devină „întruparea continuă a lui Hristos,” venind la Nunta Mielului ca Mireasă și nu ca musafir, se va stârni cea mai teribilă persecuție, în care va fi mistuit eșafodajul laodicean din lemn, fân și trestie.

În finalul *skandalon* al crucii nu va rezista decât un edificiu ridicat pe temelia divină exemplificată în Hristos: „Omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).